

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 375/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 40 C 3/2001 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoD 30/2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. P. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2010 doručená sťažnosť A. P., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 40 C 3/2001 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 CoD 30/2003.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Navrhovateľka bola účastníčkou dedičského konania pod š. D not 10/2000, 38 D/98 u konajúcej notárky JUDr. E. P., a neskôr u Okresného súdu Košice II v konaní pod č. 40 C 3/01-115 a Krajského súdu Košice pod č. k. 12 CoD 30/03-62 ako domnelá dedička po neb. E. H. ..., ktoré konania, resp. ich priebeh trval celkom, t. j. od úmrtia zomrelej v roku 1998 až do... 25. 02. 2010!

Teda celkovo 12 rokov, čo znamená dlhodobé prieťahy v tomto občiansko-právnom spore, ktoré prieťahy spôsobil Slovenský štát – konajúce súdy jak Okresný súd Košice II, tak i Krajský súd Košice. ...

Ústava SR a násl. právne predpisy stanovujú striktne povinnosť konajúcich súdov Slovenskej republiky, aby tieto postupovali v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, a aby skutočnosti, ktoré sú medzi nimi sporné, sa spoľahlivo zistili a aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konaní.

V súlade s týmto konštatovaním záväzných právnych predpisov Slovenskej republiky by mali byť prieťahy v súdnych sporoch len výnimočne, a nie tak, ako to bolo v konaniach uvedených v bode I tohto podnetu, preto návrh je právne dôvodný a opodstatnený v celom rozsahu podania...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 40 C 3/2001 a postupom krajského súdu vedenom pod sp. zn. 12 CoD 30/2003. Zároveň žiadala priznať finančné zadost'učinenie v sume 20 000 € a „súdny poplatok vo výške 5.000,- Sk, t. j. 166 euro“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti v konaní pred ústavným súdom je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Z ústavným súdom vyžiadaných relevantných rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu vyplývajú tieto skutočnosti:

Sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu 24. apríla 2001 domáhala určenia, že je dedičkou zo zákona po E. H. (ďalej len „poručiiteľka“). Okresný súd rozsudkom č. k. 40 C 3/01-36 z 25. októbra 2002 žalobný návrh sťažovateľky zamietol.

Krajský súd následne uznesením č. k. 12 CoD 30/03-62 z 9. júna 2003 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že vo veci bude potrebné doplniť dokazovanie.

Po doplnení dokazovania okresný súd rozsudkom z 2. decembra 2005 znovu rozhodol, že zo strany sťažovateľky nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok na jej určenie za zákonnú dedičku po poručiiteľke, a preto žalobu sťažovateľky znova zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 9 CoD 18/2006-134 zo 7. augusta 2006 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu z 2. decembra 2005 ako vecne správny potvrdil.

Právoplatným sa rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu stal 28. októbra 2006.

Dedičské konanie po nebohej poručiiteľke, v ktorom sa sťažovateľka neúspešne domáhala byť zákonnou dedičkou, bolo vedené pod sp. zn. Dnot 10/2000, 38 D 775/98 a právoplatne bolo skončené vydaním osvedčenia o dedičstve 20. februára 2008.

Z týchto skutočností ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Sťažovateľka teda nebola účastníčkou konania o dedičstve vedeného okresným súdom pod sp. zn. 38 D 775/98, ktoré bolo právoplatne skončené 20. februára 2008. Bola však účastníčkou sťažnosťou napadnutých konaní vedených okresným súdom a krajským súdom. Tieto však boli právoplatne skončené 28. októbra 2006 (konanie krajského súdu vedené pod sp. zn. 12 CoD 30/2003 ešte skôr). Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 4. augusta 2010 (podaná na poštovú prepravu 3. augusta 2010). Je teda zrejmé, že od právoplatného skončenia sťažovateľkou napadnutých konaní nepochybne uplynula lehota dvoch mesiacov v zmysle ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti pre porušenie základných práv alebo slobôd ústavnému súdu (podľa čl. 127 ústavy).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2010